

Slavkovské noviny

Vydává Národní výbor ve Slavkově u Brna pro slavkovský kraj.

Ochrana přírody a přírodních památek v našem kraji.

Válka způsobila mnoho zla. Zdálo by se, že utrpěly jediné výsledky lidské práce, zatím co nevybudovaná část přírodní (nekulturní) nedoznala patrné újmy. Při bedlivějším pozorování a zamýšlení poznáme však, že to byla a je vždy příroda (v nejširším slova smyslu), z níž člověk vždy čerpal hodnoty pro výrobu i výživu. A ve válce byla tato příroda určena jako jediný zdroj k vyčerpání surovin pro válečný průmysl až do dna. Stačí pohlédnouti na naše kdysi krásné lesy, ať místní neb v jiných oblastech našeho státu. A půda neobdělávaná? — neexistovala. Každá píď země musela se obdělati. Pastviny a stráně proměněny v pole, místa dříve volná proměněna v pastviny, vše hospodářsky využito. —

Že by bylo vhodné ponechatí určitá místa přírodně zajímavá a tím památná pro jejich původní ráz volně a tato chrániti, nebylo myslitelné. A když nyní činíme bilanci všech škod způsobených válkou, nesmíme zapomenouti i na tyto škody a rány na těle naší přírody. První naší snahou budiž tyto škody a rány zaceliti a použitím jakési rekreace zotaviti i přírodu tak, aby se nám nejen líbila, ale i prospívala, nás chránila a zdravotně zabezpečovala.

Význam této akce — jak z napsu patrné — je dvojitý: chrániti přírodu a chrániti přírodní památky.

Přírodu může chrániti každý z nás při nejrozličnějších příležitostech. Příroda je vše kolem nás, vše, co nás obklopuje. Není to jen les, háj, společenstva vodní a pod., kde je její bohatší seskupení, nýbož i mez, stráň, skála, pole, strom, keř, živočich, nerost či hornina. Mnohdy si člověk ani není náležitě vědom škody, kterou působí, ba ani o ní neví a za škodu nepovažuje, vysekává-li na př. překážející mu keř na mezi, který poskytoval úkryt ptactvu. Člověk mnohdy považuje za prospěšné vykácení starých stromů (chorých), vykořtených, které jsou bydlištěm živočichů, hlavně ptáků a hmyzů, kteří takto ochuzeni o svůj domov opouštějí náš kraj úplně nebo dokonce hynou. Podobně za užitečné (výnosnější) je pokládána proměna rybníku v louku vysušením, louky v pole odvodněním, lesa nebo háje v pole vykácením, čímž mizí původní krásný ráz kraje — naší vlasti. Tato činnost jednotlivců, jež nepotřebuje žádného předcházejícího svolení k uskutečnění změny (neboť majitel je svým

Josef Švejnoha:

PRAHA.

Nad zeleň zahrad, z šera orosených listů
noří se pohádkové kouzlo pražských střech,
jak zkamenělý sen, jak druza ametystu,
na níž se stráží české historie dech.

Červánků nachem okna Hradčan zrudla,
ze křovin pod nimi kos hvizdl po prvé:
že královna měst, všemi zrazená a zchudlá,
si žalem oči vyplakala do krve.

Vždyť královský jí purpur kati rvali a těla
a šperky uloupili ve dni osudném,
tím více však se obnažená krása skvěla
a slza perlou, krev jí byla rubínem.

Poklady její drancovali dnem i nocí,
však marně snažili se lstí i násilím
zmocnit se ducha pokladů, jenž tajnou mocí
svou chrání český národ proti silám zlým.

O, Praho má! Praho, vznešená ty paní,
zas vcházíš v historii pod závojem z par,
jak vždycky krásná, v úsměvu i v zadumání,
tvé krásy ctitel, jaký mám ti poslat dar?

Jsi královna, co může tobě žebrák dát!
Mé srdce aspoň vezmi, Praho, mám tě rád!

pánem a na svém!) provádí se pomalu, znenáhla, a výsledek ubírání přírodních objektů je sotva hned patrný, ale je zde.

Podobně nepravidelné okraje lesů a hájů, zabíhající výběžkovitě do polí jsou přímou překážkou rolníkovi při práci, proto tyto výběžky nutno odstraňovati zarovnávaním, což se ovšem opět děje na účet přírody: uorává se, jeden strom po druhém padá a mizí. —

Jsou to tedy důvody v první řadě zřejmé, hospodářské, které nutí člověka k odstraňování původního rázu přírody, aby jej nahradil zřetelem prospěšnějším neb alespoň praktičtějším. Sem nutno zařadit i všechny racionalizační snahy po větším výtěžku, dále pak technický pokrok a průmyslové využití zdrojů přírodních, rozšíření komunikací, často zbytečně se zarývajících do přirozeného rázu krajiny a tak jí ničících.

Vedle důvodů zřejmých je příroda ničena z neznalostí a správné nechápavostí jednotlivců. Zepřete se na př. kolik lidí zná dobře čmeláka a jeho význam v přírodě. Všeobecně u nás je znám jako lidově „vosák“ a pokládán za škodlivého. Nevím,

Svaz osvobozených politických vězňů ve Slavkově pořádá dne 26. srpna 1945 v 10 hod. dopoledne ve dvoraně Spořitelny

TRYZNU

za popravené, umučené a zemřelé oběti nacist. režimu. Slavnostní projev učiní předseda zem. Nár. výboru prof. Frant. Loubal.

co by si počali naši hospodáři bez jeho působení v opylování jetele, který je tímto hmyzem opylen dává semeno. Bez něho by tedy semeno nebylo a v tom případě museli by jej přivést nyní z Austrálie, kamž byl dovezen při zavádění polního hospodářství (a pěstování jetele), jelikož Austrálie vlastních čmeláků neměla.

V zemi, pod kameny a pod žijící larvy hmyzu a různí živočichové jsou od většiny lidí považováni za škůdce a podle toho se s nimi nakládá. O významu žáby, žížaly, krčka a j. v zahradě a na poli nechci zavádět diskusi. Vše ale má své místo, své určité poslání v přírodě i ten tak zv. „škůdce“. Tento pojem je utvořen námi kulturními lidmi, žijícími na určitém stupni v krajích civilisovaných. Ale i u nás je pojem „škůdce“ velmi relativní. Podobně je tomu i s plevelem. Zde je třeba větší propagace již u mládeže od nejútlejšího věku, kterou nutno intenzivněji poučovat a vychovávat. — Není prospěšné ničit vždy škůdce až do vyhlazení. Jak pusté byly by pak naše kraje! Odmysleme si jen na př. všudybyla vrabce. Co je kolem nás much, komárů a jiného dotěrného hmyzu, při čemž naše hubení je naprosto bezvýsledné. Zde nápravu učiní jen příroda sama.

Nerozumným hubením „škůdců“ loveckou vášní a ziskuchtivostí vyhynulo mnoho vzácných druhů zvířecí, vyhubeno mnoho krásných rostlin, ba i úplné komplexy přírody zničeny, takže dnes mnohé památnosti z říše zvířat můžeme uvidět jen v zoologických zahradách nebo v museích.

Tomu všemu jde se vyhnouti, lze hospodařit i používati zdrojů přírody bez ničení přírody, při všem tom možno přírodu i chrániti. Chraňme staré stromy, keře, byliny i živočichy a neničme, čeho neznáme! Místa, skupiny a prostředí přírodního rázu neochuzujme ani nezmenšujme!

A jak přispěti k ochraně přírodních památek u nás? Máme zde takových památek?

V našem kraji je dosti míst přírodně velmi bohatých a zajímavých s původním rostlinným porostem. Jsou to široké meze, úvozy, stráně, lesní údolí a okraje lesů v okolí Slavkova i v jeho širším okolí. Tato území s rostlinstvem teplého původu připomínají vzhled kraje z dob dávno minulých. Dnešní zachovalá místa jsou jen skrovnými zbytky.

Jak bohatá a vysoce památná jsou některá území v našem kraji po stránce rostlinné, svědčí mnoho studií a významných prací předních našich botaniků (znalců rostlin), na př. dr. E. Formánka, univ. prof. dr. J. Podpěry, dr. V. Skřivánka, J. Otruby, dr. A. Kudrmana a j.

V pradávých dobách byl náš kraj travnatou stepí. Přírodní podmínky dané složením půdy (hlavně z pískovce a devon. vápence), malým množstvím srážek a svahovitým terénem umožnily výskyt stepí s typickou květenou a zvířenou. Tyto přírodní podmínky zachovaly původní stav rostlin i živočichů

před rukou lidskou v některých místech až na naše časy.

Typickým příkladem jsou nám hájky u Němčan, Letonic a Dražovic, zvláště pak travnaté stráně „Větrníky“ u Letonic, které jsou nejbohatším stanoviskem stepní květeny na Moravě. Charakter těchto území udávají některé rostliny, rostoucí zde ve značném množství, které se však jinde vůbec nevyskytují, jako na př. kavyl pécitý či vousy sv. Ivana (lidově zvaný „čertovo peří“), koniklec luční a velkokvětý, hlaváček jarní, zvonek sibiřský, vířod větší, vousatka obecná, divizna brunátná, kosatec dvoubarevný atd., jejichž bohatost a pestrost květů a zvláštní vzhled zaujme každého laika. Mnoho rostlin je zde pak velmi vzácných a ojedíněle se vyskytujících, které jsou pravými perlami v říši rostlinné: třemdava bílá, hadí mord nachový, růže horská, kozinec dánský, vzácné druhy vstavačů a j., poskrovnu zde rostoucí. Některé rostliny svým výskytem právě v těchto krajích udávají nejzazší hranici svého zeměpisného rozšíření: hvězdnatec zubatý, nejzápadnější, kozinec dánský a sinokvět měkký, nejsevernější hranici na Moravě a v Evropě vůbec!

Ze i zvířena těchto míst je pozoruhodná a typická, není sporu; z rovin uherských šířila se zvířena podél Dunaje na jižní Moravu až po Brno a na východ k Slavkovu. Příkladem toho jsou někteří brouci, v poslední době i jeden pavouk. Tato místa jsou svědky někdejších krás našeho kraje a jelikož jich není mnoho, zasluhují největší pozornosti a bedlivé ochrany. (Zvířenu těchto míst teprv nutno podrobně studovati.)

V tomto smyslu jde i časově podnikaná akce, aby tato místa, ležící ponejvíce ladem a neposkytující valného užítku, byla z obhospodařování vyňata a prohlášena za kraje úplně chráněné a stala se státní rezervací prvního řádu. Dnes je pro uskutečnění tohoto dávného přání pro tyto kraje nejlepší příležitost, neboť je místy dostatek vhodnější půdy.

Tato informace je i k tomu účelu, aby naše nejširší veřejnost znala povahu vlastního kraje, jeho přírodní rázovitou květenu (i zvířenu) a všemožně ji chránila, aby udržovala krásy přírodní v našem kraji na dané výši, podporovala všechny snahy k jejich zabezpečení a rozšíření.

Poněkud odlišné území přímo v místě zasluhující plné ochrany je náš park 26. dubna a Obora! Rekonstrukce obou svým významem je samostatnou kapitolou vyžadující pozdějšího propracování.

Chraňme tedy přírodu a každou sebemenší přírodní památku! Vždyť to je povinností každého z nás a plyne z vlastního účelu, k němuž směřuje veškerá ochrana přírody: zachováti pokud možno nejdéle věrný obraz naší vlasti a přírodní krásy, které nám tu ještě zbyly a jež jsou z nejcennějších našich národních majetků, zanechatí svým příštím pokolením.

Končím slovy J. Sv. Procházky, našeho propagátora ochrany přírody: „Jen v krásném prostředí může žít šťastný a spokojený národ.“

J. Volák.

V práci útěcha, spokojenost, bohatství, svoboda, moc.

K. J. Erben.

Práce odvrací od nás trojí veliké zlo: dlouhou chvíli, nepravost a nouzi.

J. Voltaire.

Kolem našeho družstevnictví.

Naše družstevnictví, které bylo po roce 1918 více a více zdokonalováno a reformováno, tvořilo v dobách první republiky silnou oporu hospodářské politiky mladého státu. Jeho vývoj byl pomalý jako jeho zrod, poněvadž kapitalistický systém nepřál moderním snahám družstevního vývoje. Bylo třeba překonávat značné potíže s jeho organizací a zajistit trvale jeho význam.

Vrátíme-li se poněkud do dob starého Rakouska, víme, že družstevní zákon byl vydán v roce 1873. Tento zákon byl upraven v roce 1903 o povinných revisích. Konečně v roce 1935 byl postaven na nový základ a potřeby moderní doby a jejich požadavků. Dle starého družstevního zákona z roku 1873 zakládána byla nejprve úvěrní družstva. V té době totiž, před vydáním zákona, bylo málo peněžních ústavů. Peníze byly vypůjčovány velkou měrou soukromě a mnoho našich drobných lidí stávalo se obětí lichvářů. Mnohý takový „bankéř“ obohacoval se na úkor pracujícího člověka, ať už dělníka či zemědělce nebo řemeslníka.

Vydání družstevního zákona bylo nesporně významné a důležité, poněvadž pracující lid měl možnost si vypůjčit peníze touto cestou na nízký úrok i malé splátky. Tak tedy nastala nová doba úvěrového vývoje a dobrodiním tohoto zákona vynaňoval se pozvolna lid ze spárů lichvářských kapitalistů. České družstevnictví se rozmáhalo a jeho myšlenka razila si svoji další cestu. Přirozeně, že velké kapitalistické podniky nepřály tomuto vývoji a snažily se zabránit jeho rozmachu. Kapitalismus byl ponejvíce v německých rukou. Tisíce českých dělníků pracovalo za pár korun. Byla to sociální bída širokých mas pracujícího lidu. Germanisační systém továrníků a staťkářů utápěl českou duši ve svých kalných vodách nevybíranými prostředky. A tak mnohý český člověk stal se lhostejným v národním smýšlení, nenalézaje nikde opory.

Ale náš lid byl si dobře vědom své národní hrdoosti a nebezpečí germanismu. Brzy chápal význam a myšlenku družstevního podnikání, utvrzoval se ve svém národním vědomí, vyvazoval se pomalu z područí těch chámů a umožňoval si snesitelnější a lepší život přes tvrdé úderý osudu.

A tak získávala družstevní myšlenka širokou půdu mezi všemi vrstvami lidu. Byla postupně prohlubována a rozšiřována. Mimo družstev peněžních zakládala se družstva zemědělská, konsumní, nákupní a, t. d. Možno říci, že si postavila pevnou základnu pro svoji existenci, tvořila velkou národohospodářskou podstatu našeho státu. Československé družstevnictví stojí na prvních místech mezi evropskými státy a ve své organizaci a poslání bylo vzorem i jiným státům v Evropě.

Ovšem nová doba přináší i nové úkoly. Je třeba v mnohém určitých reform. Tak tomu bude i v družstevnictví. Ale náš moravský lid si nepřaje, aby naše družstevnictví bylo zcentralisováno. Jsme-li demokraté, tedy důsledně a ve všem. Tedy i v tomto. Donechejme své své mu! V centralisaci nevidím reformu. Jestliže Slovensko bude mít své družstevnictví, chceme, aby i Morava zůstala Moravě. Je třeba mnoho dělat, aby těžce postižený hospodářský život se brzy zapojil do práce, a o to se Morava postará. Její pracující lid je houževnatý

Zprávy z minulého týdne ve zkratce

Konference v Postupimi, zastupující vlády tři velkých mocností, se rozhodla, že má být proveden odsun německého obyvatelstva z Československa, Polska a Maďarska do Německa. Odsun se má provádět řádným a lidským způsobem a to až po prozkoumání celé otázky spojenci. Právní podklad pro tento odsun stanoví dekret presidenta republiky ze dne 2. srpna t. r., jenž v § 1. praví: Českoslovenští státní občané národnosti německé nebo maďarské, kteří nabyli podle předpisů cizí okupační moci státní příslušnosti německé nebo maďarské, pozbyli dnem nabytí takové státní příslušnosti čs. stát. občanství.

President republiky prohlásil děkanovi cantenburskému jasně, že Sovětský svaz nikdy nevykonával na naši vládu nátlak na změnu hospodářské struktury našeho státu, naopak, působil ve smyslu umírnění na kruhy extremistické.

Ministr zahraničí Jan Masaryk se vrátil po 7letém pobytu v zahraničí opět do vlasti.

Přes 1200 důstojníků, rotmistrů a vojáků české národnosti, kteří bojovali v našem ruském vojsku a pocházejí z SSSR, se právě vrací do vlasti.

Úředně bylo vyšetřeno, že katastrofa v Ústí nad Labem je dílem německé sabotáže. Škoda činí na 100 milionů korun.

Němci v Aši nosí nadále bílé punčochy a provokují. Prchá sem z východního pásma mnoho Němců, jež chtějí Rusové mobilisovati na práci do uhelných dolů.

Voskovec a Werich se vrací ze Spojených států do vlasti.

V rámci decentralisace kulturního života přemístí se vysoká škola báňská do Mor. Ostravy.

Brněnské divadlo na náměstí Malinovského (Na Hradbách) bude mít úřední název Janáčkova opera, divadlo na Veverí Mahenova činohra. Národní divadlo bude jedině v Praze.

President Truman a generalissimus Stalin poslali při ukončení konference v Postupimi vřelý pozdrav Churchillovi. Rovněž jejich zahraniční ministři poslali Edenovi vřelý pozdrav. Zároveň děkují Truman a Stalin za jejich veliké dílo ve prospěch evropských národů.

Konference Tří vyslovila souhlas, aby město Královce a přilehlé okolí bylo připojeno k SSSR.

Táž konference vyslovila souhlas, aby Polsko spravovalo do rozhodnutí mírové konference východní německé území až po Nisu Zhořeleckou a Odru. Tyto dvě řeky tvoří nejkratší možnou hranici germáno-slovanskou, o níž Rusové a slovanští národové z důvodů obranných usilují.

Zrádce Laval je již v Paříži. Při jeho deportaci se shromáždily v Paříži davy lidu, které volaly: Smrt zrádci!

Při útoku spojeneckého letectva na japonskou pevninu bylo potopeno 54 japonských lodí. Poškozeno bylo 80 dalších lodí. V Birmě jsou Japonci jen v obraně. Jejich 28. armáda je úplně obklíčena.

Před 50 lety zemřel v Londýně, kde dlel ve vyhnanství, Friedrich Engels, po 40 let věrný přítel a spolupracovník Karla Marxe, jeden ze zakladatelů vědeckého socialismu. V bouřlivých letech 1848 vydali oba v Paříži známý Komunistický manifest, obsahující program jejich hnutí. Urna s popelem Engelse odpočívá podle jeho přání na dně Severního moře.

SSSR značně podporuje polský textil. průmysl. Nedávno dostaly továrny v Lodži a ve Varšavě 228 vagonů bavlny a 10 vagonů vlny, na cestě je 600 vagonů bavlny a 300 vagonů vlny.

Na 60% rakouských učitelů muselo býti pro příslušnost k aktiv. nacistickému hnutí vyloučeno ze škol.

V Moskvě zemřel známý sovětský spisovatel a novinář El Registan, který ještě před měsícem dlel u nás v Praze, kde si získal mnoho přátel. Zemřelý spisovatel je jedním z autorů sovětské hymny. Jeho cestopisy do asijských pouští a do Arktidy patří k nejčtenějším knihám Ruska. Bylo mu 45 let.

Na 80.000 jugoslávských dětí ztratilo za války oba rodiče, skoro 500.000 dalších dětí ztratilo otce neb matku.

a odolný každé tvrdé práci. Chceme, aby plody této práce byly korunovány našimi prostředky. Reformy proveďte celostátně, ale ponechejte každé zemi svoje vedení.

Když se po těžkých dobách vrátilo družstev-

nictví opět do českých rukou, podejme si ruce k práci a budujme tak, aby ten, kdo se na poli přičiňuje, byl za svoji práci dobře odměněn. Hledme také, aby i ostatní vrstvy pracujícího lidu byly odměněny v laciném a poctivém nákupu. Tak jediné je možno využít družstevního hesla „Síly spoj — blaho stroj“!

Družstevnictví bude dnes postaveno pod státní kontrolu. Tento zásah neznamena, že tím budou poškozeny zájmy družstev. Naopak. Družstevnictví bude podporováno ve svém vzrůstu a podnikání, bude mu dána možnost odbytu dobrého zboží a laciného úvěru k vybudování lepšího života. Nebude na úkor soukromému podnikání.

Družstevnictví nechť je ponecháno svému účelu. Nebudíž zpolitisováno jako dříve. Nechť slouží pro všechny a všem, pro blaho lidu i státu! E. Filip.

Našim dětem

Vzpomínáme. Spisovatel S. K. Neumann dožívá se letos 70 let. Vzpomeňte si na první verše z jeho básně Podaná ruka:

Podaná ruka mimojdoucimu,
který se ohlíží po ní,
je u cesty dlouhé, u cesty smutné
květ, který voní ...

Neumann je básníkem lesů, vod, strání, nadšený hlasatel lásky k trpícím. Je také přítelem Sovětského svazu, jemuž věnoval několik pěkných básní. —

Před 150 lety se narodil v Kobeljarově na Slovensku veliký Slovák a apoštol všeslovanské myšlenky Pavel Josef Šafařík. Na jeho dílo se zapomíná, ale myšlenka, jíž své dílo zasvětil, je živá i po stu letech a stala se skutkem. Slované zvítězili. Zásluhu o to má veliká myšlenka socialismu.

V neděli 12. srpna se koná v Bučovicích v budově reálného gymnasia schůze rodičů, na níž budou podány informace o zkouškách žáků, přestupujících do III. a IV. tř. středních škol. Žáci, kteří hodlají přestoupiti do střední školy, ať ihned dodají své měšťanské škole poslední výroční školní vysvědčení, křestní a domovský list, a potvrzení Národního výboru o státní a národní spolehlivosti pro oba rodiče.

O Slavkovácích se za války říkalo: „Mleli hubama, proto nemleli ve mléně.“

O Heršpičácích zase naopak: „Mleli ve mléně, protože nemleli hubama.“

Zajímavosti. Za den a noc spotřebuje dospělá bříza asi 20-25 věder vody, t. j. tolik, co 5 krav dohromady. Proto miluje bříza vlhká a chladná místa.

Studiem starých rukopisů se zjistilo, že řeka Amu Darja změnila za 2500 let šestkrát moře. Jednou tekla do moře Kaspického, po druhé do jezera Aralského. Posledně opustila Kaspické moře a vrátila se do Aralského jezera r. 1575. Kolem starého řečiště jsou zbytky staveb, zavodňovacích zařízení a pod. Řeka a voda v těchto místech znamenají totéž co život a obrátí-li se řeka, stěhuje se i život. Zamýšlí se přestěhovat Amu Darji do starého řečiště uměle. Blízko ústí do jezera Aralského by se postavila v řece hráz a voda by zamířila pouští ke Krasnovodsku. Tato pout by trvala asi 20 let, neboť by bylo nutno, aby se zaplnily některé prolákliny. Pro hospodářství člověka by se získaly tisíce čtve-

DIVADELNÍ HLÍDKA

Řídí Jaroslav Hanák

Moskevské umělecké divadlo.

Rád bych velmi stručně seznámil naše divadelní obecenstvo s novým ruským divadlem, průkopníkem nových směrů a nového uměleckého tvoření.

R. 1898 způsobil velkou pozornost v Moskvě ochotnická představení členů Společnosti umění a literatury. Hmotné prostředky k založení této společnosti poskytl bohatý obchodník St. Morozov. Počala vážná práce a v tichu se připravovalo divadelní představení. Byl to vlastně první divadelní kolektiv, který vedli průkopníci nového směru Konstantin Sergějevič Stanislavskij, který byl vynikajícím hercem, spolu s V. J. Němirovičem Dančenko, profesorem moskevské filharmonické společnosti. Zaveden byl nový způsob zkoušek, kde byli všichni přítomni a všichni se zúčastnili debat, takže tím vzniklo jakési kolektivní dramatické tvoření. A tak po velmi pečlivé a dlouhé přípravě dne 14. října 1898 Moskevské umělecké divadlo zahájilo svůj život hrou A. K. Tolstého „Car Feodor Ivanovič“. Největšího úspěchu mezi divadly moskevskými zajistilo si toto divadlo dramatem A. P. Čechova „Čajka“. Od té doby začalo od úspěchu k úspěchu a nové ruské umění dramatické šířilo se nejen po veliké Rusi, ale šlo i do celé Evropy. V dubnu r. 1906 zavítalo za vedení K. S. Stanislavského a V. J. Němiroviče Dančenka do Prahy. V Praze hráli „Car Feodora“, „Strýčka Váňu“ a Gorkého „Na dně“. Pro Prahu bylo to něco nečekaného, něco nevidaného, něco, co tu prostě ještě nebylo. Moskevští zanechali hluboký dojem na české divadelní obecenstvo, a neobyčejný vliv měly tyto pohostinské hry také na naši kritiku a všechno umění tvůrčí i reprodukční. Bohužel, nebylo tehdy Pražanům popřáno spatřiti Čechovovy „Tři sestry“, které patřily k nejlepším jejich představením (o tomto díle se zmíním zvlášť).

Veškerý evropský tisk tehdy vítal s nadšením toto divadlo a zvláště oceňovali Stanislavského jako největšího umělce a režiséra zároveň. Významné jest i jeho úsilí o výchovu mladých umělců, pro něž bylo založeno několik studií. Pak přišla světová válka a s ní ruská revoluce. Divadlo mělo v úmyslu na nějaký čas, než se přežene revoluce, uchýliti se na jih Ruska. Nedostatek vagonů znemožnil přestěhovat

rečných kilometrů hospodářské půdy a pomohlo by se také městu Krasnovodsku, které má nouzi o vodu, třeba že leží na březích Kaspického jezera.

Nedaleko Kahyry v Egyptě pracuje sluneční zavlažovací stanice o výkonnosti 50 koňských sil. Slunečním teplem se ohřívá voda, vodní pára pohání čerpadla a tak se celoročně pravidelně zavlažuje 200 hektarů bavlníkových plantáží. Podobné sluneční stanice jsou i v Alžíru a v Tunisu, v SSSR.

Co je to Irgenlandia? Je to kraj u řeky Něvy obývaný Irgenlandci, malým národem z uhro-finské čeledi národů. Žije v moři slovanském a dávno již pozbyl souvislosti se svými příbuznými národy, na př. finským. Ingerlandská řeč se od finské velmi liší. V průběhu této války byla jejich země obsazena Němci a Finy a Finové všechny Ingerlandce násilně vystěhovali do Finska. Nyní se opět všichni vrátili. Ingerlandců je podle sčítání z roku 1926 asi 100.000. Ačkoliv žijí v moři slovanském, sovětská vláda jim nijak nepřekáží, chtějí-li žít svým národním životem.

J. H.

Nedělní Slavkovské noviny nebudou zatím vycházet.

Narodily se s příchodem slavné Rudé armády. Chtěly na svých stránkách zachytit všechno, co provázelo v našem kraji historický okamžik zrození nového tisíciletí: radosti i utrpení, dým i výstřely. Šířily v citlivé době jistotu a životní klad. Byly v nejtěsnějším styku s občany, poznaly, kolik dobra a lásky uvolnila veliká doba tajemným svým proutkem v lidských srdcích. Byly vždy nadšené a radovaly se z každé i malé dobré věci. Věděly, že výchově nedostává se obyčejně nejdůležitějšího činitele: dobrého příkladu. Dobrý příklad má svou zvláštní živou logiku, strhuje, unáší. Děkujeme všem členům redakce a přispěvatelům, kteří úplně zdarma, z pouhé lásky, věnovali čas i námahu dílu — možná dobrému, také zaměstnancům tiskárny a konečně všem Vám čtenářům, kteří nás v našem díle utvrzovali a drahou naši mateřštinu prosíme za prominutí, že jsme jí tak často ubližovali. Ať žije a zkvétá naše tisíciletá domovina republika Československá! Ať žije veliký náš bratr Sovětský svaz! Ať žije věčné přátelství Československa a národů Sovětského svazu!

celé divadlo. A tak část sboru hrála pohostinsky na jevišti divadla v Charkově. Ani zde nebyl klid. Jednoho dne ocitla se tato malá skupina mezi „bílými“, což znamenalo úplné odloučení od moskevského ústředí. Tím se divadlo rozpadlo na dvě skupiny: jedna zůstává v Moskvě, druhá je za vedení Berseňeva a Masalitinova vlastně již v emigraci. Tato skupina hraje na Krymu a v Úruzii, až se konečně ocitá v Cařihradě. Skupina byla doplněna novými členy, nastudovala mnoho her, s nimiž se znovu vydala do západní Evropy. S velikým úspěchem začíná tato moskevská skupina v Bulharsku, odtud odjíždí do Jugoslaviie, Rakouska a konečně 2. května 1920 zahajuje v Praze velký celoměsíční cyklus pohostinských her v Měst. divadle na Vinohradech.

V Moskvě zatím skupina Stanislavského i při

nedostatku představitelů hlavních úloh pokračovala ve studiu novinek. Hlavní však bylo uskutečnit návrat členů, kteří hráli v emigraci. To se stalo na jaře r. 1921. Rozhodla láska k národu a družina, hostující v Berlíně, nastoupila cestu do své drahé vlasti a tam společně pokračovala v další práci.

Takto posílené Moskevské umělecké divadlo, vedené Stanislavovským, pokračovalo s velkým úsilím v práci. Následujícího roku bylo posláno vládou SSSR do Evropy a Ameriky. Úspěch těchto pohostinských her byl samozřejmě nesporný a Moskevským dostalo se velikého uznání, zvláště v poválečné Evropě. R. 1933 dostalo se Moskevskému uměleckému divadlu té cti, že Stanislavský při svých sedmdesátinách za své zásluhy o divadlo vyznamenán sovětskou vládou řádem „Pracovní hvězdy“, kterého vyznamenání udílí se v SSSR jen nejzasloužilejším občanům.

Vznikají nová divadla, nové směry divadelní, k nimž pevný umělecký základ dalo Moskev. umělecké divadlo, první ruský divadelní kolektiv. J. Hn.

Vyúčtování divadla Strakonický dudák.

Příjmy: Příjem na vstupném	K 30.673.—
Dar hudebníků	K 1.000.—
dar pí. Bártové	K 258.80
Celkem	K 31.931.80
Vydání: Hudba	K 9.985.80
Výprava (vč. všech prací a materiálu a úklid sálu)	K 5.701.—
poplatek za sál a světlo	K 2.261.—
poplatek za kostýmy vč. dopravy	K 2.480.—
Tiskoviny a plakátování	K 1.018.—
Ličení	K 800.—
Odměna za předprodej	K 258.80
různá drobná vydání	K 644.70
Celkem	K 25.149.50

Výtěžek divadla K 8.782,50 složen byl u zdejší Spořitelny na konto válkou poškozených.

Přechodnou skupinu od nahosemenných k jehličnatým tvoří ginkgovité. Jediný zástupce této čeledi ginkgo biloba (japan dvoulaločný), od r. 1754 ozdobný host našich parků, zachoval v kultuře čínsko-japonské své pradávne místo jako posvátný strom chrámový. Jest cosi vážného, tajemného v jeho vzhledu, v košaté koruně, jejíž větve (u pohlaví samičího) koncem v plynulém oblouku dolů se ohýbají, kdežto u pohlaví samčího vzpřímením udržují pyramidální tvar do výše 30 m, zdobený listy, jichž tvar jest v rostlinstvu zcela výjimečný: dlouhý řapík rozšiřuje se ve vějířovitou čepel nestejně ve dva laloky rozštěpenou, kterou protkávají jemné žilky.

Ginkgo v nynější flore jest typem zcela izolovaným. Mnohem více o jeho vztazích podává palaeontologie (nauka o vyhynulých rostlinách z dávných dob). Druh dodnes zbylý jest posledním členem velmi rozsáhlé skupiny dřevin, které provázely po nespočetné věky všecku floru, hlavně také v Evropě střední a severní, snad již od doby kamenouhelné. O tom svědčí zachovalé otisky listů i plodů z různých geologických vrstev. Náleží tudíž k rostlinám historicky nejpmámějším.

Nynější vlast ginkga klademe do jihozápadní Číny, kde se jediné samostatně udržel, kdežto v ostatní Číně a zvláště Japanu jest jen pěstován a semena jeho, hojný předmět tržní, jsou vážena jako potravina i surovina pro výrobu oleje. Užitek dává též dřevem, jež se hodí zvláště na práce stolařské. V parcích evropských snáší dobře zimu, dorůstá velikých rozměrů a bohatě kvete. Plodů však nemívá, poněvadž ojedinelé stromy různého pohlaví jsou od sebe velmi vzdáleny. V našem parku roste jeden strom v pohlaví samčím. Strom menší stejného pohlaví roste nejbliže od našeho na Dambořicku, pohlaví ženského v Brně-Lužánkách.

Ze stručného přehledu je zřejmo, že park v nynějším svém osazení zaslouhuje nejen pozornosti návštěvníka, ale i všestranné ochrany.

Jan Volák,

Slavkovský zámecký park - Park 26. dubna.

(Dokončení.)

Jalovci viržinskému je příbuzný krásný cypřišek Lawsonův, jsa původně domovem v Kalifornii a v jihozápadních státech Severní Ameriky, sází se nyní v některých zemích evropských po lesnicku.

Velmi prastarý, památný a dnes již na vyhynutí z čeledi jehličnatých je tis červený. V otiscích je zachován již z doby třetihorní a zjištěn byl i v diluviu, takže se zachoval od třetihor dodnes. Náhylností ke košatému, rozložitému vzrůstu mívá v mládí široce křovitou formu; v našem parku je několik krásných exemplářů. Kůra červeně hnědá, v pásech se odlupující odráží se nápadně od temné, červenavě zelené koruny a prastaré (do 1500 let odhadované) stromy s kmenem někdy vykotlaným a korunou vlivem stáří nepravidelnou dávají tušiti, že jest tis pamětníkem dávných period flory evropské. Smutná a tmavá zeleň, jakož i obsah jedovatého alkaloidu zajistily tisu místo v mythech starých národů kulturních, kteří užívali větví jako odznaku smutku, smrti, podsvětí, váhajice i jen prolévají v stínu tisu — stromu smrti. Potomní národové však, oceňující bezpryskyřičné dřevo, které rostouc velmi pomalu, stává se neobyčejně tuhým a stejnoměrným, zvláště hnědočerveného jádra jeho užívali přehojně na luky, hole, řezbářské a soustružnické výrobky, nešetříce přirozených stanovišť, takže u nás zbývá jen několik málo původních porostů. To vedlo již před válkou k soupisu tisů v republice Československé a byla zahájena jejich ochrana. Vyskytují se dosti v severní Moravě, na Valašsku a jinde, o čemž svědčí jména osad (Tisá, Tisovec, Tisek a j.). Zvláštní zmínky zasluhuji nejstarší tis u nás u Pernštýna, přes 1000 let staré. Tis býval hojným ve středním Slovensku, mnoho však byl vykácen, jeho výběrného dřeva bylo použito k stavbě dřevěných chrámů.

Napoleonovy dopisy od Slavkova 1805

R. 1796 oženil se 27 letý generál Napoleon s 32 letou vdovou po generálu Beauharnais Josefínou, krásnou Josefínou, jak ji tehdy nazývali. Josefina byla kreolka (potomci prvních španělských přistěhovalců do Ameriky) a narodila se na ostrově Martinique. Její první manželství nebylo šťastné a manžel opustil ji i děti Eugena a Hortensii. Za revoluce byl generál Beauharnais popraven, Josefínu zachránil od gilotiny sám Barras. Krásná Josefina byla i po sňatku s Napoleonem středem pařížské společnosti a zapřádala dále milostné styky. Byla marnotratná a mučila svého mladšího manžela chladností. Jen někdy následovala Napoleona na jeho výpravách, většinou dlela v Paříži. Na vrcholu slávy byla rok před bitvou u Slavkova, kdy byla i s manželem korunována a stala se první císařovnou Francie. Potom začaly už pro ni dnové smutku. Manželství s Napoleonem bylo bezděčné a starost Napoleonova o dědice ho přiměla později k tomu, že se s krásnou Josefínou r. 1809 rozvedl a oženil se za rok po tom s Marií Louisou, dcerou svého protivníka na bojišti, Františka, císaře rakouského, jehož připravil dříve takřka o celou říši. Bylo to v době, kdy říše Napoleonova dosahovala až k Labi a Francie byla větší než kdykoliv ve svých dějinách. Krásná Josefina žila potom v ústraní a starala se jen o to, jak by utratila svou milionovou pensi. O její děti se Napoleon postaral, tak jak pečoval o své vlastní bratry a sestry. Eugen byl korunován v Miláně na krále italského, Hortensie se stala manželkou bratra Napoleonova Ludvíka, jehož Napoleon jmenoval králem holandským. Jejich syn, smutně proslulý Napoleon III., byl s celou svou armádou zajat Němci u Sedanu a přivedl Francii na pokraj záhuby. Očekávaný dědic ohromné říše Napoleonovy se dostavil, ale dopisy krásné Josefíny chodily od Napoleona dále, až do její smrti v r. 1814. Zakončení jednoho z prvních dopisů, krátce po svatbě s Josefínou:

Verona, 11. července 1796.

..... Dávám Ti tisíc hubiček. Je mi velmi dobře. Měli jsme 10 mrtvých a 100 raněných.

Tři dopisy, psané od Slavkova:

Slavkov, 3. prosince 1805.

Odeslal jsem Lebruna z bojiště k Tobě. Porazil jsem obě armády, ruskou i rakouskou, jimž veleli oba císařové. Trochu jsem se přepracoval a po 8 chladných nocích jsem spal pod širým nebem. Dnes budu nocovat v zámku knížete Kaunice, kde se prospím tak 2—3 hodiny. Ruská armáda není pouze poražena, ale zničena. Objímám Tě.

Slavkov, 5. prosince 1805.

Uzavřel jsem příměří, Rusové odtáhli. Bitva u Slavkova je nejkrásnější ze všech, které jsem kdy bojoval, 45 praporů, víc než 150 děl, praporce ruské gardy, 20 generálů 30.000 zajatých, přes 20.000 mrtvých, strašná podívaná. Císař Alexandr je v zoufalství a ihned spěchá do Ruska. Přijal jsem včera ve svém ležení císaře Františka, hovořili jsme spolu 2 hodiny a dohodli jsme se, že rychle ujednáme mír.

Počasí je stále velmi špatné. Tak je pevnině nyní vrácen klid, doufám, že se ho dostane celému světu, neboť Angličané nám už nemohou čelit.

S velikým potěšením hledím nyní vstříc okamžiku, kdy mi budeš opět nablízku. Rádí tu oční nemoc, která trvá 2 dny. Mne však ještě nepostihla. — Zij blaze, má milá přítelkyně, mně je zcela dobře a toužím obejmouti Tě.

Slavkov, 7. prosince 1805.

Uzavřel jsem příměří a než mine 8 dní, bude mír hotov. Přeji si vědět, zdali jsi přijela do Mnichova zdráva. Rusové táhnou odtud. Měli nesmírné ztráty, víc jak 20.000 mrtvých a 30.000 zajatých, jejich armáda se scvrkla na čtvrtinu. Já mám 3.000 raněných a 700—800 mrtvých.

Trochu mne bolí oči. Je to nyní obyčejná nemoc, nic to není.

(Podle pozdějších pravdivých údajů padlo u Slavkova asi 80.000 Rusů. Spojená ruskorakouská armáda měla asi 80.000 mužů. P. r.)

Jeden z posledních dopisů, před bitvou u Lipska 1813: Přál bych si velmi vědět, jak se Ti vede, neboť Hortensie mi řekla, žeš ležela. Pro Tvé dluhy byl jsem na Tebe velmi rozhněván, nechci vůbec, abys měla dluhy,

myslím naopak, že jeden milion ročně uložíš, abys mohla dát svým vnukům, až vstoupí do manželství. Proto však nepochybuj nikdy o mém přátelství a nesuž se proto. Adieu, má přítelkyně, oznam mi, až Ti bude opět dobře. Říkají mi, že jsi zesílela a že jsi tučná jako statná pachtýřka z Normandie.

Za rok potom krásná Josefina zemřela, Napoleon zemřel 1821, jeho jediný syn 1832 a Marie Loisa, kterou Napoleon nikdy nemiloval a již si vzal jen proto, aby svému rodu získal habsburskou slávu, 1847. J. H.

Pro děvčata.

Věrka je skautka tělem i duší. Zjistila, že potřebuje šortky. Mnoho jiných děvčat, která chodí do cvičení, objeví stejnou potřebu. Pilná děvčata se dají hned do práce. Odložený kus oděvu se rozpáře a získá se materiál ku zhotovení.

Prvou prací je kreslení stříhu. Děvčata ze III. a IV. třídy měšťanské školy nezapomněly jistě stříh kalhotek. Měla jsem vždycky radost z promyšlené práce III. třídy. Stříh si nakreslíte složitěji. Poradí vyznačený postup.

Potřebné míry: délka = 38 cm, objem pasu = 68 cm, objem boků = 90 cm, výška sedu = 28 cm.

Sít. Nakreslete pravý úhel. Na svislém rameni naměřte hloubku boků — 15 cm a nakreslete přímkou boků. Prvá je přímkou pasovou. Sít je pětidílná. Každý dílek měří v hloubce boků 9+1 cm — $\frac{1}{10}$ z objemu boků. Na přímce pasové se měří o 1 cm méně. Poznačené šířky se spojují šikmou přímkou. Trojúhelník, pokládaný pravým úhlem k šikmým přímkám, určuje směr čáry pasové a objemu boků. Sít se zvyšuje.

Vlastní stříh vekreslete do sítě. Při přistřihování poznačte přidání na švy a obruby.

Postup šití: 1. Sešití nohaviček zápošvem francouzským. Okraj nohaviček se obroubí nebo zapraví šikmým páskem. 2. Sešití spodků — přední i zadní díly. 3. Na levé straně úpraví se nástřih. 4. Úprava horního okraje. Přední díl může být zapraven sedlem, a zadní lemoukou na gumu.

Jiná úprava: Všíť do pásku, přistřiženého podle podle objemu pasu. Přední díl má záševky, zadní se zřásí. Těším se na vaši práci!

Až uvidíte Jarku, Jiřku a Věrku, budou si už vykračovat ve své výrobě. Vy ostatní je jistě předstihnete provedením.

M. A.

Z našich obcí

Občané Heršpic u Slavkova děkují svému mlynáři. Místní Národní výbor v Heršpicích ve schůzi dne 18. července 1945 usnesl se na tom, aby místním mlynářům p. Jindřichu a Aloisu Kusákovi byl projevem zvláštní dík a uznání za nezištné a obětavé dobrodíní, které po celou válku prokazovali nejen občanům místním, nýbrž i z dalekého okolí tím, že je zásobovali dobrými a lacinými mlýnskými výrobky, při čemž vydávali v nebezpečí život svůj i své rodiny.

Téhož večera navštívil Místní Národní výbor rodinu mlynářů Kusákových a odevzdal jim pamětní knihu bohatě kresbami ilustrující jednotlivé myšlenky v ní obsažené. Desky knihy jsou ozdobeny stuhou v československých barvách a letopočtem 1939, 1945, což je záševka a konec utrpení českého národa pod nacist. jhem. Titulní list s drátěnými překážkami a letopočtem 1939 a 1945 naznačuje období druhé světové války. V úvodu textu jsou citáty: „Cožkoliv jste učinili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili“. (Matouš ev. 25. v. 40.) Na dalších stránkách je tento text provázený kresbami:

Národní výbor v Heršpicích u Slavkova věnuje pánům Jindřichu Kusákovi otci s chotí a Aloisu Kusákovi synu, mlynářům v Heršpicích za mimořádné zásluhy o výživu obce i okolí během druhé světové války v letech 1939 až 1945 tuto pamětní knihu.

V těžkých dobách germánského válečného běsnění, kdy postupně řadily se k duševním mukám nedosta-

Příběh u Zlatého jelena

Úryvek z partyzánského života v katastru obce Heršpic. (Dokončení)

Schmidt odejel potom do Žarošic, odkud podal telefonické hlášení do Vyškova a do Ždánic, odtud přijelo nákladní auto s nosítky a lidmi pro zraněného četníka. Zykanov nařídil, aby mrtvého partyzána položili na žebřík a druhého dne bez šatů na místě v lese pochovali. Na návrh četníka Hegra svolil Zykanov, aby byl mrtvý pochován na heršpickém hřbitově.

Hajného Dunaje potom hned na místě vyšetřovali, při čemž si počínali obvyklým hrubým způsobem. Vytýkali mu, že prý zapřel partyzány ve svém domě a že prý bude třeba sepsatí protokol. Odvezli jej do Ždánic, potom zpět do Žarošic, zase do Koryčan a konečně do Uherského Hradiště, kde ho ještě třikrát vyslyšali, a po dobu dvou měsíců věznili. Čtrnáct dní před obsazením města Brna Rusy se dostal do Kouniček a hned příštího dne 8. dubna do Mirošova, kde ještě do 5. května okoušel slasti gestapáckého vězení. Toho dne byl Mirošov osvobozen Rusy. Zatím 7. února odpoledne převezli nízkovští četníci mrtvolu Jirky do márnice v Heršpicích, kde mu příštího dne komisař Waidhofer z Brna sňal otisky prstů. „Byla to smutná práce,“ píše ve svých zápiscích farář Černík. „Musil jsem se mnoho přemáhat, abych neprojevil své city, když jsem patřil na zsinalou tvář vlastence. Stál v otevřeném boji proti nacismu a padl jako obět velikého odhodlání. Zvláštní síla vanula z mrtvého a já si šeptal, patře na zkrvavené tělo slova básníka: „Vaši krve rudé vždy bude národ vděčně vzpomínat.“ Mrtvý byl potom ještě fotografován a dle nařízení velitele SIPO měl být pochován úplně nahý a bez rakve. Ale farář Černík prohlásil, že hřbitov není mrchoviště a že existuje také hřbitovní řád. Potom zhotovila obec obyčejnou dřevěnou rakev, kdosi daroval prostěradlo, do něhož byl mrtvý zahalen a tak byl partyzán Jirka druhého dne se vši tichostí — neboť veřejnost byla přísným nařízením vyloučena — pohřben v jedné řadě s heršpickými občany. Nad rakví byl přečten žalm 51. a 23., protože je v nich vyjádřena nebojácnost ze smrti.

Přešla jedna noc, druhá, na čerstvém hrobě objevuje se kvítek, potom další. A také přibyl jedné noci prostý březový křížek a věnec s nápisem: Vzpomínáme — ubitému vlastenci bratři. Přicházeli i ve dne lidé známí i neznámí, postáli chvilku a poklonili se památce mrtvého vlastence Čechoslováka.

Rodina hajného Dunaje se odstěhovala potom do Heršpic, kde byla ještě několikrát vyslyšána. Stanislav se však schoval.

Po osvobození naší obce (Heršpice) bratry Rusy

odebral se mohutný průvod místních občanů od pomníku padlých na hřbitov, kde vzdal náležitou počtu partyzánu Jiřímu. Vrcholem této krásné slavnosti, o níž je podrobně referováno v 15. čísle Slavkovských novin, byl čin kapitána Rudé armády, který dvakrát poklekl k ještě čerstvému rovu a dvakrát políbil zemi, v níž dříme věčný sen party-

zán Jirka. A stále nové a nové květiny šeptají mrtvému hrdinovi o lásce a vděčnosti místních občanů.

Místní občané uctili tajně památku mrtvého hrdiny hned následující dny po pohřbu. Stalo se tak při cvičení sborového zpěvu za řízení br. Samuela Maláče a potom ještě 12. února, kdy se konaly tryzny za zesnulého. Do ticha únorové noci rozlehla se tklivě melodie: „Sbohem buďte, kamarádi.“ Všichni věděli, komu to zpívají, hřbitov byl nedaleko. Ano, kamarádu a kamarádům naší drahé vlasti, kteří zmírali jenom proto, že ji milovali doopravdy.
E. Pátek.

tek, bída a hlad, projevili jste bluboké porozumění pro svízelné vyživovací postavení našich místních občanů i našich českých spoluobčanů z blízkého i dalekého okolí.

Nikoho potřebného jste neodmítli, každého jste zásobili svými výrobky v mezích možností a za přijatelné a nízké ceny.

Tento váš čin je tím záslužnější, neboť vám hrozilo nebezpečí pokut, ba i smrti.

Vážíme si těchto vašich činů, děkujeme vám za ně a uchováme je v paměti i pro pokolení příští. Vaše

jednání i činy ve válečných letech 1939—1945 uznáváme jako národní zásluhu.

Tyto vaše činy budou zářným příkladem ryziho českosti a hluboké lásky k bližnímu podle slov Písma: „Bratr v soužení ukáže se“. Bůh vám žehnej!

Další strana pamětní knihy je vyzdobena třemi stuhami v československých barvách a na nich je napsáno: Za Národní výbor v Heršpicích Bohuslav Černík v. r., předseda; Karel Kučera, místopředseda; čestní členové Národního výboru: Hrazdilek Hubert a Stuchlík Albín; členové Národního výboru: Valenta Metoděj, Du-

Odvody ve Slavkově. Slavkovští branci nastoupili k plnění odvodní povinnosti ukázněně. Shromáždili se na Spítálce a prošli průvodem městem k lípě Svobody. V čele průvodu šla hudba, za ní dva nosiči vlajek: napravo naše československá, nalevo rudá, sovětská. Za nimi starosta města L. Vykoupil a na dvě stě branců. První dvě trojice nesly dva krásné věnce. U lípy Svobody vztyčena byla státní vlajka a hudba zahrála hymny československou a sovětskou. Prvním věncem uctěna byla památka našich národních mučedníků, památka presidenta Masaryka a padlých našich vojáků, druhý věnec byl položen na hrob ruských hrdinů v zámeckém parku. Byla to krásná a důstojná manifestace za ideály nové republiky a zúčastnili se jí spolu s branci i četní občané. Po skončeném odvodu shromáždili se odvedenci u Masarykova domu a opět prošli městem. Snětím státní vlajky byla pěkná slavnost slavkovských branců ukončena.

naj Jan, Stehlík Jan, Cigánek Josef, Blecha Jan, Pilát Josef, Holásek Josef, Veverka Vladimír, Koukal Stanislav, Jurák Emil, Cigánek Stanislav v. r.

Doznělo dunění děl, hukot motorů a štěkot kulometů a z dusivých mraků nejhroznější války všech věků se vyhoupló na jasnou oblohu míru po šesti letech neposatelne hrůzovlády nacismu zlaté slunce svobody, aby svými paprsky rozehrálo k novému, krásnému, svobodnému životu germánskou krvelačností zdeptaný náš národ a naši krásnou vlast.

To slunce svobody a nezlomná vůle žít — žít ne pouze dnes, ale na věčné časy v pokoleních příštích — zacelí rány utrpení v boji za svobodu a spravedlnost. Proto voláme vzhůru! Přiložme ruce k dílu! Ne zahálka — ale práce pro blaho vlasti budí naš snahou a sbratřeni v lásce všech našim cílem. Vlasti zdar!

Tuto původní práci s velkým porozuměním a zdarma vypracoval pan Vojtěch Linhart, obchodník v Bučovicích.

Odevzdání této pamětní knihy Národním výborem p. mlynářům Kusákovým mělo ráz důstojné rodinné slavnosti. Po odevzdání knihy předsedou MNV B. Černíkem přistupovali ostatní členové MNV a dali ještě svým způsobem výraz vděčnosti za pomoc v přetěžkých dobách. Br. Hubert Hrazdík, který se vrátil šťastně z koncentračního tábora, obzvláště vřele poděkoval i za ty, kteří se nevrátili a jejich rodinám bylo pomáháno. Starým rodičům Kusákovým poděkoval za to, že vychovali takového syna, který se nebál nasadit život, aby české děti nehladověly.

V odpovědi za projevené uznání pan Alois Kusák poděkoval MNV, zdůrazniv, že konal svoji vlasteneckou a lidskou povinnost a prosil přítomné, aby při nejbližší příležitosti jeho jménem bylo poděkováno celé veřejnosti za to, že vzorně plnila všechny příkazy, navzájem si nezáviděli a neudávali se, a tak všichni umožňovali zdárně konat dílo vzájemné pomoci. Starý „pan otec“ pohnut až k slzám pravil, že kniha bude vzácnou rodinnou památkou a bude se dědit s pokolení na pokolení jako doklad jejich vlastenečty a poctivé mlynářské práce.

Slavnost, na kterou se nezapomíná, a lidé, kteří svědectvím svého života svítí i pokolením příštím. B. Č.

Místní Národní výbor v Heršpicích předkládá ve veřejné schůzi všech občanů každý měsíc účty ze své činnosti. Referenti jednotlivých odborů podávají zprávu o tom, co za uplynulou dobu v jejich resortu se vykonalo a případně nastíní program další činnosti. Po každém referátu rozprede se debata, vyslovují se přání a odlišné názory, neskrblí se ani kritikou. Není-li tato oprávněná, uvede se klidnými a rozumnými důvody na správnou míru. Různými dotazy a odpověďmi na ně poučují se přítomní občané o důležitých otázkách dnešní doby. Každý občan si uvědomuje a je jist, že se v obci neděje nic pod „pokličkou“, že se tu koná práce jen nutná, která odpovídá únosnosti obce — a že se kromě předepsaných skrovných diet koná čestně — ve prospěch obce. Tuto okolnost v dnešní době rádi kvítujeme. P.

Z Podbřežic. 2. července t. r. navštívil říd. učitele p. Antonína Krajse v Podbřežicích, okres Vyškov, ruský letec Petrov Fedorovič Dubina, aby mu znova poděkoval za prokázané mu služby. Při té příležitosti mu odevzdal ruský psané věnování, jehož český překlad zní:

Na památku vlastenci, věrnému synu své vlasti, Antonínu Krajsovi.

27. dubna 1945 byl při vykonávání bojového úkolu (útok na německá vojska a jejich techniku) sestřelen

sovětský letec Petrov Fedorovič Dubina se svým střelcem. Přistál na území, obsazeném Němci, v katastru obce Podbřežice. Snažil se ukrýti před Němci, kteří byli kolem vesnice, vešel do školy, kde našel učitele Antonína Krajse, jenž riskuje svůj život a život své rodiny, ukrýl letce i jeho střelce a ukrýval je až do příchodu Rudé armády. Učitel Krajs nevydal letce německému důstojníkovi, který po nich pátral a tak osvědčil hrdinství a duchapřítomnost.

Cest a sláva československému národu, který vychoval ve svých řadách statečné a chrabré syny své vlasti.

Sovětský lid bude vzpomínati na hrdinný čin československého vlastence jakožto symbol přátelství a vzájemné pomoci. Gardový mladší poručík Dubina.

Z Viničných Šumic. Jednotný svaz českých zemědělců a veškerou mládeží v obci uspořádal 5. srpna 1945 slavnost dožínok (celostátní dožínky byly stanoveny těsně před tímto dnem) se všemi starými zvyky a zpěvy. Po více než 25 letech viděli jsme tu opět ženy a žnečky s ozdobenými hrabicemi a srpy, pestré kroje dívek a chlapců a dožínkové veselí. V pestrém průvodě ozdobených vozů ženců a žneček vynikaly dva páry (jeden z Vítovic) tanečních figur v lidské velikosti, upevněných na kole a budících hluchý smích mladých i starých. Zastávka u hrobů sovětských hrdinů, kde říd. uč. Florian zdůraznil naši vděčnost těm, kteří se obětovali, abychom se my mohli radovati z prvního úspěchu našich žní. Po skvěle provedeném recitačním a zpěvním pásmu, jehož autorem je rovněž říd. uč. Florian, zahrána a zazpívána hymna SSSR, načež se průvod rozvinul v celé své délce a malebnosti. Před úřadem Národního výboru předalo pořadatelstvo předsedovi Lad. Křížovi, který tam očekával průvod s celým Národním výborem, kytici, za níž poctěný poděkoval a po uvítání přítomných přál slavnosti zdaru. Za hluchých ovací Národním výboru špl průvod kupředu a postupně za příslušných obřadů zaplnil se prázdný vůz mlynářem s mlynářkou, hospodářem s hospodyní a dědečkem s babičkou, načež se vše shromáždilo na návsi, kde za krásného slunného počasí četná obecnost, jež se sešlo z celého okolí, rozložilo se na terasovité skále jako v divadle, aby lépe vidělo. Úvodem promluvil o významu národních žní dr. Mojžíš, zahrána čs. národní hymna a vlastní dožínková slavnost vyvrcholila v rouše starých zvyků. Pestrost barev lahodila oku, obecnost zářila uspokojením. Na blízkém cvičišti, kam se vše rychle přemístilo, předvedeny pod májí s obilním věncem národní tance dívek a děvčátek v národních krojích, pak se rozproudila lidová veselice, jež skončila programovou taneční zábavou v obou hostincích. -fm-

Z Hostěrádek-Rešova. Svaz české mládeže v Hostěrádkách-Rešově měl na sokol. hřišti dne 5. srpna t. r. svůj první Sportovní den. Dopoledne byla slavnost zahájena štafetou přes Hostěrádky, kterou běžel místní oddíl Junáka. Po štafetě nastoupil celý oddíl u pomníku padlých a do rukou předsedy SČM br. Vlad. Sedláčka byla odevzdána vlajka. Tímto způsobem se hlásil a zařadil celý oddíl našeho Junáka do SČM. Po krátkém proslovu br. předsedy bylo přikročeno k překážkovému běhu Junáka Šaratice a Junáka místního. Průběh závodů byl rušný, o čemž svědčí jeden polámaný žebřík. Veselých momentů také nescházelo, zvláště u podlézání lavic, přelezu žebříku, u jízdy s během přes visuté prkno (jízda s trakařem) a provlékání židli. Krásnému a veselému utkání přihlížela spousta spokojených diváků. Odpolední program byl vyplněn pohárovým turnajem. Pohár se stal kořistí S. K. Zbýšova, 2. cenu „Atlet“ si odnesl Č. S. K. Újezd. V přestávce účinkovala „naše vlčata“ v závodění v pytlích. Veselé číslo, které bylo na zpestření programu, bylo odměněno potleskem. Večer byla u Cenků zábava. V předvečer Sportovního dne byl v hájku „U borovic“ táborový oheň, při němž skládali první členové našeho Junáka jinácký slib. Přítomen byl mezi jinými hosty také kulturní referent místního Národního výboru říd. učitel br. Frant. Rotrekl, který v krátkém proslovu vyzvedl přednosti junácké výchovy před jinou výchovou. Děkujeme tímto našemu milému panu řídícímu a slibujeme, že nikdy nezklameme. Dalším milým hostem byl br. předseda SČM. Sedláček. U táborového ohně byly předneseny básně „Pozdrav“ od V. Dyka, a „Pro vlast, bratři — milujeme se!“ Vidíme, že naši občané pochopili veliké hnutí mládeže a účinně je podporují. Přesto má místní Svaz ještě určité potíže, ale co není dnes, může být zítra (hřiště). Dan.

Na památku fondu k počtě návratu p. presidenta republiky dr. Edvarda Beneše „V dětech je ná-

rod věčný" bylo zde vybráno 21.110.— K. Všem dárcům srdečný dík! F. R.

Z dějin obce Hostěrádek-Rešova. Hostěrádky-Rešov je úřední pojmenování dvou sloučených obcí. — Hostěrádky, od osobního jména Hostěrad, byly do 1. 1. 1913 katastrálně a politicky samostatnou obcí, od toho roku jsou katastrálně a politicky spojeny s obcí Rešovem. Psávaly se dříve „Malé“ Hostěrádky, na rozdíl od „Velkých“ Hostěrádek v okrese klobouckém. Jsou starou obcí, již ve druhé pol. XIII. století náležely ke klášteru sester řádu sv. Dominika v Brně. Zdejší dvůr (velkostatek) býval v pozdějších dobách lenním statkem biskupů olomouckých. R. 1750 bylo při dvoře 444⁵/₈ měřic polí, ³/₈ měřic zahrady, na 165 dvouspréžných vozů a 15 čtyřspréžných vozů sena, otavý 91 vozů dvouspréžných a 5 čtyřspréžných. R. 1787, za vlády císaře Josefa II., vznikla rozdělením jeho pozemků osada Rešov. Nazvána byla podle posledního vrchnostenského správce tohoto dvora Resch-e. Tak se stalo, že mezi domy rešovskými bylo 9 hostěradských a 3 domky rešovské měly dvorky na území hostěradském. Obec Rešov trvala jako samostatná obec jen 125 let (1787—1912). Roku 1910 bylo v Hostěrádkách 81 domů a měly 432 obyvatel, v Rešově pak 66 domů a 293 obyvatel. Dnes je v obci Hostěrádkách-Rešově 228 domů a přes 1000 obyvatel. Kostel, hřbitov, újezdni měšťanská škola i poštovní úřad jsou v 1 km vzdálených Šaraticích. V Hostěrádkách je osobní a železniční zastávka na trati Brno—Dřerov. F. R.

Ve svátek 15. srpna do Křižanovic! Výbor tělovýchovných spolků se Svazem české mládeže zve mladé i staré, doma i z okolí na pobesedování a k tanci na velké moravské hody do Křižanovic. Sklizeň žní se nám vydařila, přijďte všichni na naše hody!

Slovácký den v Šaraticích pořádá Svaz české mládeže v neděli 19. srpna 1945. Naše česká mládež nám na slováckém dnu v Šaraticích ukáže moravské zvyky, které začnou „Jízdu králů“ v 10 hod. dopoledne. O 14. hod. průvod krojovaných měšťáků. Mládež jistě přijde na své, když si zatančí pod máj. Můžeme vám prozradit, že i filmaři zavítají toho dne do Šaratic, aby naše hody zachytili do filmu. Proto nezapomeň, synku a děvcho, ať přijdeš v kroji a svérázu! Šaratice a celé okolí přijde se podívat na naše nejkrásnější národní kroje, které s velkým zájmem byly obdivovány na mezinárodních slavnostech v celém světě.

Z pera mladých

SVAZ ČESKÉ MLÁDEŽE

Slavkovské baletky nám píší...

Je pondělí večer. A je zkouška na balet. Bez obvyklého rámusu a smíchu, s trpitelným výrazem ve tváři všech, začínáme. Ach, Slavkove, roň slzy nesčítatelné! Ztratil jsi právě poslední baletky! To, co vidíme, je asi chození dřevěných loutek. — Proč?

Vynořilo se slovo kdoví odkud, na němž se slavná světová tradice baletu hluboce uzarděla. Bralo se jí majetnické právo pohybů. „Slavkovské baletky, chudinky, si tvoří pohyby samy!“ smála se tradice, jako se smáli mnozí z Vás (ale určitě ještě škodoliběji).

Taneční projev se nenarodil včera ani před rokem, je snad starý jako lidstvo samo. V době, kdy o jiném odvětví umění nebylo slechu, začíná již člověk pohybovat tělem v touze po dokonalejším vyjádření citů. Balet rostl s národy, napojen jejich krví a charakterem, stává se národním tancem. Tam na severu pracovaly nohy, tělo je provázelo — čím jižněji, tím více důležitost nohou přestává, je nahrazována tělem. A dnes leží před námi hotový materiál — tanec všech národů a dob, s kroky přísně odlišnými. I když náš projev není ani zdaleka, zdaleka dokonalým, ve směru správného výměru, máme čisté svědomí, protože jednotlivé prvky známe. A věřte — tanec je pro nás svátkem, ke kterému přistupujeme jako k obřadu s nejkrásnějšími pocity. Samozřejmě. Za pocity diváků nemůžeme. Ještě něco. Připravujeme nové číslo: „Dechová kapela nám zahraje ohnivě španělské tance — a my zatančíme kozáčka“. Kostýmy již šijeme. Dlouhou řizu po kotníky, s rukávy ze zaručeně neprůsvítné látky — aby se nám dobře tančilo. Ale počítáme

1. Zainteresujte celou veřejnost na výstavbě města. Nepracujeme ani den bez programu.
2. Jen ta věc je ztracena, které jsme se sami vzdali.
3. Nechtěj žít malý život, můžeš-li žít velký, plný vzrušení.

s tím, že komu se dnes bouří krev, vstane se svých sedadel s povzdechem, že při slavkovském baletu by člověk usnul.

Moderní pohádka.

Mám boty. Na tom není sice nic zvláštního, každý má přece boty. Někdo jedny, někdo patery a troje nedotčené v krabicích, ale to je již něco jiného. Moje boty se stanou touto pohádkou věčné a kromě toho doufám, že za honorář od Slavkovských novin si budu moci pořídit dvoje nové (černé!). Začíná to prosaicky. Boty byly samá služba veřejnosti, jako tyhle železnice, a na konec to s nimi špatně dopadlo. Stálým a totálním nasazením získaly nikoliv „železný kříž“, ale díry v podrážkách. Podle dobrého starého zvyku, měly se na několik dní odstěhovat k správkaři a majitel měl několik dní mít zakázané vycházky (doporučuje se předstírat nemoc). Toto ovšem je pohádka dávné minulosti. Dnešní správkaři mají silně vyvinut pud shromažďovací. Dělalí si z botů dokonalé sbírky. Navštívil jsem tedy jednoho takového časového sbírkaře, který mně asi takto poštěl: „Jo, mladěj pane, mají-li kůži, tak za čtrnáct dnů, jinak nevím — nevím...“ a podíval se dlouze na balíček cigareť. Přítěto řeči se mi vlasy zježily hrůzou. Představte si, jak kráčím v neděli po náměstí v proužkovaných kalhotách a černém dvouřádku — bosý. Tuto možnost jsem okamžitě zavrhl a boty musely sloužit dále. Na oko vypadaly sice velice elegantně, ale ty podrážky! Třetího dne jsem se nechal unést jejich sváděným vnitřkem a stoupl jsem na trn, načež jsem zanechal stopu jako stfelený zajíc. Nakonec to s nimi nebylo již k vydržení. Podpatky vypadaly velmi sešle a společně s otřepnými rukávy tlačily křivku mého zjevu na bod mrazu. Prohlašoval jsem sice divkám, „že nosím v srdci svém elegance květ,“ jak to již kdysi kdosi řekl, a umřel. Ale znáte přece dívky, ty na propagandu vůbec nic nedají. Teď mi zbývá jediná naděje — UNRRA. Paní UNRRO, prosím Vás, pošlete nám tu a tam nějaké boty a zariďte, prosím, aby se jejich vydávání provádělo tajně. Jen tak budu mít záruku, že se na mne nic nedostane, ale až je uvidím u jiných, tak budu mít aspoň radost. SN.

Zahradník.

Únor 1917.

Po ulicích letí s rachotem a řevem automobily a rozhazují bláto po zdech domů a lidech. Jsou hustě naplněny vojáky, námořníky a ježí se ocelovými jehlicemi bodáků; jako velcí vztekli ježci. Někde praskají suše výstřely. REVOLUCE. Ruský národ pobíhá zmateně i sfarostlivě kolem svobody, jako by ji lovil, někde hledal mimo sebe.

V Alexandrovském parku pracuje osamoceně zahradník, klidně si zametá listí a smetí s cestíček a záhonků, odhrabuje roztáhlý sníh. Patrně ho pramálo zajímá šiléný ruch kolem, jako by neslyšel vyří houkaček, výkřiky, písňe a střelbu, jako by neviděl rudé prapory. Pozorují ho a čekám, až zvedne hlavu, aby se podíval na běžící lidi, na třeptné bodáky. Ale pracuje úporně, skloněn jako krtek a zdá se, že je i slepý jako on.

Březen 1917.

Cestíčkami v parku míří k Lidovému domu a pomalu kráčí sta, tisíce šedých vojáků. Nevědí, kam by se vrhli. Od rána již bloudí po městě a hledají přístřeší. Obyvatelé se jich bojí — jsou unaveni, hladoví a zlí. Hle, několik lidí si sedlo na okraj velikého, okrouhlého záhonu, rozházeli po něm kulometry, ručnice a torby. — Pomalu k nim přistupuje zahradník s koštětem v ruce a hněvivě je kárá: „Nu, kde jste se rozložili? Tady je přece záhon, tady budu sázet kytičky, což jste slepi? Marš pryč!“ A rozlobení, ozbrojení lidé vstávají pokorně se záhonů.

6. června.

Vojíní, povolání z bojiště, obklopují Petropavlovsk. Pomalu kráčeji po dlažbě ulic, pomalu táhnou kulometry, lenivě a nedbale nesou ručnice. Někdy ten, nebo onen zakřikne dobromyslně na měšťany: „Rozejděte se hned,

Karel Čapek: Hovory s T. G. M. Kdo na malé jen nařká, obviňuje tím sebe sama, sám je tím vinen, že žije male. To platí zvláště pro mladé lidi. Takový novopečný vzdělanec nechce jít na malé město nebo na venkov, že prý tam kulturně zapadne a zakrní. Ve skutečnosti je pohodlný; dovede být kulturně živ jen když má k tomu svou kavárnu. Právem ukazujete na básníka Březinu; moudrost a vzdělání je věc ducha a ne nahodilého okolí. Lev je lvem i v kleci, nestane se oslem.

Lev Nikolajevič Tolstoj: Vojna a mír. ... „od té doby, co svět světem stojí, byli Němci bití ode všech. A od nich nikdo. Jenom jeden od druhého.“

tady se bude střílet.“ Měšťané by rádi viděli boj, mlčky a plíživě jdou lišším krokem za vojáky.

V parku na záhonech kvetou květy a po cestičkách chodí zahradník. V čisté zástěře, v ruce lopatu a pokřikuje na vojáky, jako na stádo ovcí: „Tak — kam? Kam to lezeš do trávy ... nemáš dost místa na cestě?“ Bradatý sedlák ve vojenském stejnokroji nese ručnici pod paží a oslovuje zahradníka: „Ty, strejdo, dej pozor, my tě zastřelíme.“ „Jenom ty táhni, střelče ...“ „Bojujeme, brachu ...“ „Tak bojuj, ale tady ne! Tady zase já mám svoji práci!“ „Pravda ... nemáš cigaretu?“ Zahradník vytáhne z kapsy pytlík s tabákem a vrčí nahlas: „Chodíte, kudy nemáte ...“ „To víš, válka!“ „To nic neznamená! Bojovat není tak těžké, ale já jsem tady teď sám. Měl by sis vypucovat „kvěr“, máš ho celý rezafat ...“ Diská pískala. Voják — ani si nezapáliv — ubíhá mezi stromy a zahradník za ním si uplívuje a řve: „Kam tě čertí nesou? Copak nevidíš cestu?“

Podzim.

Zahradník chodí stromořadím s žebříkem na rameni, s nůžkami v ruce a zastřihuje stromy. Zhubeněl, pokrčil se jaksi, šaty na něm vlají jako plachty na stožáru. Nůžky překusují holé větve a hlasitě, hněvivě mlaskají.

Hledě na něj, pomyslíl jsem si, že ani zemětřesení, světová potopa by nemohli tomuto člověku překážet v jeho práci. Kdyby se snad ukázalo, že burcuje trouby archandělů, oznamujících konec světa, den posledního soudu se dost jasně nelesknou, jistě by tento člověk vážně a drsně vytkl andělskému chóru: „Také byste si ty trumpěty mohli vypucovat ...“ Maxim Gorkij.

(Přetisknuto z PZB.)

A co Slavkov? Pročítám zprávy v různých časopisech a dovídám se: tam se plachtí, tam se staví, tam se modelaři neb plánuje letiště. A ve Slavkově odbočka Aeroklubu nebude? Jak dlouho bude ještě viset za výlohami ten nyní již všední plakát, který vyzývá členy bývalé MLL k činnosti? Ať si naše město vezme příklad alespoň z okolních obcí, kde je činnost již v plném proudu. Dočkáme se?? Je nás dost! let.

Mladí i staří hráči, pozor — již 5. září nová třídní loterie. 1½ milionová premie!

Poděkování.

Všem, kteří uctili památku mého drahého manž., pana
ALOISE KOCIÁNA

jak osobními a písemnými projevy soustrastí tak i květinovými dary a všem, kteří doprovodili drahého zesnulého na jeho poslední cestě srdečně děkujeme. Zvláště děkujeme dp. P. K. Meixnerovi za jeho krásný proslav a Cyrillské jednotě ve Slavkově za milou účast.

Za rodinu Leopolda Kociánová.

Nad všechny poklady, které ve světě znám je láska k vlasti, již v mém srdci chovám. Kdybych životem chudobný měl jít, jsem šťastný, že mohu doma svobodně žít.

Bývá to tak v lidském žití že to co chce každý mítí svojích činů za páku, to že si dá do znaku.

Tak i jedna velká říše připravila v zdravé pýše s čím svět kráčí na levo křížem srp a kladivo.

Viděli to u souseda, spáti jim to více nedá — tak si dali do znaku pár skřížených šperháků.

Poděkování.

Děkuji všem, kteří se svou osobní účastí a květinovými dary snažili při pohřbu mě drahé manželky zmírnit můj žal. Zároveň děkuji rodině Procházkové, Procingerové, Andrlové a Provotorové za peněžní dary a za všechny obětavé služby, kterými se po dlouhou dobu snažili zmírnit utrpení mé drahé manželky.

V. Zkoumal, manžel.

Pro obnovu hospodářského života je třeba v první řadě uvést do pořádku dopravu. V nejbližší době má se zahájit oprava mostu Vlárské trati přes Litavu u Slavkova. Firma Ing. Šamalík z Brna, provádějící opravu mostu vyzývá proto tesaře, zedníky a pomocné dělníky, aby se na tuto práci přihlásili na Úřadě ochrany práce ve Slavkově u Brna.

Inseráty. Řádek 10 K. Platí se na radnici v důchodě.

Větší počet mladých, nezpracovaných dělnic a dělníků od 16 let, na lehkou práci v továrně, přijme k celoročnímu zaměstnání za výhodných podmínek od 14. srpna t. r. firma Nadymáček & Benda, továrna na vat u Slavkově u Brna.

Oprava. V min. čísle bylo omylem uvedeno přijetí dělnic do 16 let místo od 16 let.

Rádné a spolehlivé děvče do restaurace přijme O. Rotnágl ve Slavkově u Brna, náměstí.

Firmě Antonín Uzel, továrna na umělá střeva ve Slavkově u Brna byl v době přerušení provozu následkem přiblížení se fronty odcizen ze závodní kanceláře 1 psací stroj značky INVICTA se širokým válcem 60 cm. Kdo by o tomto stroji něco věděl, nechť podá zprávu proti odměně firmě Antonín Uzel, továrna na umělá střeva ve Slavkově u Brna.

Poděkování.

Děkuji za hojnou účast všem družičkám a mládencům a těm, kdož doprovodili na poslední cestě mého zesnulého bratránka Lubomíra. Za veškeré příbuzenstvo
Füchsová L., Slavkov.